

– Kirken må bli mer som IKEA

Jenny Skumsnes Moe og Andreas Hegertun samtaler om hvordan 18-30-åringene skal oppleve kirken like relevant som den svenske møbelgiganten.

Av Christian Nicolai Bjørke

Følelsen av å høre til i kirka er lavest i aldersgruppen 18-30 år. To personer som brenner for å finne denne «usynlige generasjonen», er Jenny Skumsnes Moe og Andreas Hegertun. På en kafé i hovedstaden diskuterer de hvor 18-30-åringene er blitt av, og hva som må til for at de skal dukke opp i kirken.

Andreas Hegertun (A): På Korsvoll i Oslo, der jeg bor, har Den norske kirke et godt søndagsskolearbeid og mange konfirmanter i Nordberg kirke. Men så er det veldig lite derfra og til man passer inn som voksen. Jeg har spurt folk hva de tenker om det, og fått høre at de ser problemet, men at de tror ungdommer i 18-årsalderen og oppover heller vil være med i en større setting, og for eksempel gå i Storsalen. Når de etablerer seg og får barn, derimot, vil de kanskje komme tilbake til Nordberg. Det synes jeg er en litt rar tanke. For å ta et eksempel fra min menighet, Filadelfia. Der går man fra søndagsskole til ungdomsarbeid, for så å gå videre til møte søndag kveld for unge voksne og til slutt delta på hovedmøtet søndag formiddag. I alle slike overgangsfaser mister vi folk. Men hvis man i en slik overgangsfase også må bytte menighet, vil jeg si det er uansvarlig, for å være litt tabloid. Håper det ikke provoserer deg, Jenny?

Jenny Skumsnes Moe (J): Hehe, det skal nok mer til for å provosere meg. Og jeg kjenner meg igjen. Da jeg flyttet til Oslo, begynte jeg i Majorstuen menighet. Der var det veldig god plass. Det var noen pensjonister der, og fra tid til annet et dåpsfølge. Men ingen i min egen aldersgruppe. Det du sier, Andreas, om å komme tilbake når man har fått barn, tror jeg stemmer. Men da blir man ofte behandlet som en forelder, ikke som et individ. Det er noe jeg lenge har lurt på: Er Den norske kirke relevant for folk på min alder som individer? Kan vi komme til kirken og få hjelp til å ta avgjørelser i livene våre?

A: Det minner meg om en svensk pastor jeg kjenner. En søndag kjørte han forbi IKEA. I Sverige er det åpent på søndager. Pastoren spurte sin ikke-kristne venn i passasjeret om hvorfor det alltid var kø utenfor IKEA men ikke utenfor kirken. Vennen svarte: «Lurer du virkelig på det? Når folk drar på IKEA, kommer de alltid hjem igjen med bilen full av alle slags nyttige ting de har bruk for i hverdagen. I kirken snakker de bare om seg selv og synger gamle salmer». Selv om det er forferdelig å si det, burde kirken være litt mer om IKEA.

J: Jeg tror mange kommer tilbake til kirken. Men jeg synes ikke det er greit å stilltiende akseptere at folk står utenfor menigheten i den delen av livet hvor man tar de største valgene om kjæreste, barn og jobb. Hvis vi sier det, sier vi samtidig at kirka ikke er relevant.

A: Ja, da sier vi egentlig: «Du er ikke viktig for oss. Du betyr ikke noe.»

J: Og: «De spørsmålene du strir med er ikke viktige».

A: Jeg mener at alle kristne er skapt til å være i fellesskap. Vi trenger sakramentene, vi trenger forkynnelse. Vi trenger det hele tiden. Man kan unntaksvis gå uten dette i livet, men jeg understreker at det er et unntak. Kirken må legge til rette for alle

livsfaser. Det er problematisk når kristne fellesskap blir veldig store på en livsfase, men ikke har tilbud videre. Da havner mennesker fort utenfor det gudstjenestefeirende fellesskapet. Relasjoner er livslange. Jeg tror ikke på det å gå i forskjellige menigheter i ulike livsfaser.

J: Jeg har jobbet mye med intergenerasjonalitet, et ord som ikke klinger så veldig fint, men som handler om å at lokalmenigheten er et unikt sted der man kan samles i alle aldersfaser. Hjernen fungerer overraskende likt uavhengig av aldersgruppe. Spørsmålene om gudstro og kjærlighet er ofte de samme.

A: Ja, «mennesket blir aldri moderne», sa den gamle pinsepredikanten Oddvar Nilsen.

J: Nettopp. Man flytter mye rundt i løpet av et liv. Men i en menighet med alle aldersgrupper vil man alltid kjenne seg hjemme. Man har et verktøy til å orientere seg.

A: Det at menighetene må være relasjonelle, gjør det egentlig enklere å være menighet. Det handler om å bygge troverdige fellesskap som kan sette unge mennesker i kontakt med det evige. Så lenge man skjønner at relasjoner er livslange og ekte, kan man leve med mange svakheter. Det gjør det dessuten helt umulig å si «hadet» når man er 16 år og «velkommen igjen» når man er 30 år.

J: Dessuten er det ikke mulig å vedta at de mellom 18 og 30 år skal oppleve at de har «vært på IKEA» – det må vises. Jeg må vise hva relasjonen til Gud betyr for meg til mine venner. Dessuten må vi i Den norske kirke våge å si at akkurat nå er kirken fremmed for denne aldersgruppen. Men vi vet at kirka er relevant for dem, og det må vi vise.

A: Der er jeg hundre prosent enig. Man må tro at menigheten og kirka er utrolig viktig for dem mellom 18 og 30 år. Og man må tro på at Gud angår livene til folk.

OM SAMTALEPARTNERNE

Jenny Skumsnes Moe (24)

Medisinstudent og musiker. Har engasjert seg i en rekke kirkelig verv, blant annet i Mellomkirkelig råd, Lærenemnda og Det Lutherske Verdensforbund.

Andreas Hegertun (31)

Pastor i pinsemenigheten Filadelfia Oslo. Ettertraktet taler i ulike kirkelige sammenhenger.